[א] בת כהן שנישאת לישראל ואכלה בתרומה משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש ומיתתה בשריפה ניסת לאחד מן הפסולין משלמת קרן [ב] וחומש ומיתתה בחנק דברי ר"מ וחכמים אומרים [א] אחת זו ואחת זו משלמת [ג] הקרן ואינה משלמת החומש ומיתתה בשריפה אמר רב יוסף מחלוקת בנתינת שמן המשחה ובשינויי דשנינן [ד] אבל נתינה דעלמא דברי הכל כזית גופא תני תנא קמיה דר' אלעזר כל שישנו בסך ישנו בבל [ה] ייסך וכל שאינו בסך אינו בבל ייסך א"ל שפיר קאמרת לא ייסך כתיב וקרי ביה לא יסיך [ו] תני רב חנניה קמיה דרבא [ז] מנין לכהן גדול [ב] שנטל משמן המשחה שעל ראשו ונתן על בני מעיו מנין [ח] שהוא חייב שנאמר [1] על בשר אדם לא ייסך א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי מ"ש מהא דתניא כהן [ג] שסך [ט] בשמן של תרומה בן בתו ישראל [ס] מתעגל בו ואינו חושש א"ל התם [2] ומתו בו כי יחללוהו כתיב כיון דחלליה הא איתחיל אבל גבי שמן המשחה כתיב [3] כי נזר [י] [ג] גו' אלהיו עליו שמן משחה קרייה רחמנא דאע"ג דאיתא עליו לא איתחיל: על אלו חייבין על זדונו כו': קתני חוץ ממטמא מקדש וקדשיו ממאי מפיק ליה הכי קתני [י] חוץ ממטמא מקדש וקדשיו שאין מביא אשם תלוי וניתני נמי חוץ ממי שעבר עליו יום הכיפורים [ה] שאין מביא אשם תלוי אמר ר"ל כי קתני [יא] היכא דאיתיה לחטאת ורחמנא פטריה עבר עליו יום הכיפורים ליתיה [יב] לחטאת דקא כפר ליה ר' יוחנן אמר [א] [יג] במבעט [ו] דקאמר [יד] אין יום הכפורים מכפר דאי הדר ביה בתר יום הכיפורים בעי לאיתויי אשם תלוי ור"ל סבר מבעט נמי מכפר עליה יום הכיפורים ובפלוגתא האומר [יד] לא יתכפר לי חטאתי אביי אמר אינה מכפרת רבא אמר מכפרת היכא דאמר לא תיקרב דכולי עלמא לא פליגי דלא מכפרת דכתיב [4] יקריב אותו לרצונו כי פליגי דאמר תיקרב ולא תכפר אביי אמר אין מכפרת דהא אמר לא תכפר רבא אמר מכפרת כיון דאמר תיקרב כפרה ממילא [טו] אתי והדר ביה רבא כדתניא [ז] יכול יהא יום הכיפורים מכפר על שבין ועל שאין שבין ודין הוא [טז] ומה חטאת ואשם [ו] אין מכפרין אלא על השבין [ח] אף יוה"כ אין מכפר אלא על השבין לא אם אמרת [יז] בחטאת ואשם [ח] שאין מכפרין על המזיד כשוגג [יח] תאמר ביוה"כ שמכפר על המזיד כשוגג [יט] והואיל ומכפר על המזיד כשוגג מכפר על שבין ועל שאין שבין ת"ל [5] [ס] אך [ט] חלק מאי שבין ושאין שבין אלימא שבין שוגג [כ] לא שבין מזיד הא קתני לא אם אמרת בחטאת ואשם כו' אלא כי הא דעולא א"ר יוחנן [כא] [י] אכל חלב והפריש קרבן [י] והמיר דתו [ע] וחזר בו הואיל ונדחה ידחה [כב] נהי דאידחי קרבן גברא בר כפרה הוא אלא שבין שבין דאמר יכפר עלי חטאתי שאין שבין דאמר לא תכפר עלי חטאתי ש"מ ורמינהי [פ] יכול לא יהא יום הכפורים מכפר אלא על שנתענה בו ולא עשה בו מלאכה [כג] וקראו מקרא קודש לא נתענה בו ועשה בו מלאכה ולא [כד] קראו מקרא קודש יכול לא יהא יום כיפורים מכפר ת"ל [כה] [5] יוה"כ הוא מ"מ ותרווייהו סתם סיפרא הוא קשיין אהדדי אמר אביי לא קשיא [כו] הא רבי אליבא דרבי יהודה הא רבי אליבא דידיה דתניא [צ] רבי אומר כל עבירות שבתורה [כ] בין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה יוה"כ מכפר חוץ מפורק עול ומגלה פנים בתורה ומפר ברית בשר שאם עשה תשובה [כז] יוה"כ מכפר ואם לאו אין יוה"כ מכפר [י] רבא אמר הא והא רבי אליבא דנפשיה ומודה רבי בעבירות דיוה"כ גופיה דלא מכפר דאי לא תימא הכי כרת דיוה"כ לרבי כיון דבכל שעתא ושעתא מכפר היכי משכחת לה ומאי קושיא דילמא דעבד עבידתא כולי ליליא ובהדי עמוד השחר מית דלא [כח] הוה יממא דלכפר ליה תינח כרת דליליא כרת דיממא היכי משכחת לה ומאי קושיא דילמא בהדי דקאכל נהמא חנקתיה אומצא [כט] [ומית] דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה אי נמי דעבד עבידתא סמוך לשקיעת החמה [ל] אי נמי בהדי דעביד עבידתיה פסקיה מרא לשקיה ומית דלא הוה ליה שהות ביממא דלכפר ליה [לא]: וחכמים אומרים אף המגדף כו': [לב] מאי אף המגדף [ר] (שאין בו מעשה) רבנן שמעו לר' עקיבא דתני בעל אוב ולא תני ידעוני אמרו ליה מאי שנא [לג] דלא מייתי קרבן משום דלית ביה מעשה מגדף נמי לית ביה מעשה ת"ר [לד] מגדף מביא קרבן דברי ר"ע ואומר [ל] [6] ונשא חטאו וכללא הוא כל היכא דכתיב ביה כרת מייתי קרבן [ל] והא פסח ומילה דכתיב בהו כרת ולא מייתי קרבן
הכי

רש"י

שנשאת לישראל. ואינה משלמת חומש. דלאו זרה [לה] שהרי לא נתחללה שאם ימות בעלה ותנשא לכהן אוכלת או אם זרע אין לה הדרא לתרומה [ב]: משלמת כו'. אשם ל"ג: ומיתתה בחנק. ורבי מאיר לטעמיה דאע"ג דמעיקרא לאו זרה היא השתא מיהא זרה הויא: [מ] אחת זו כו'. דבעינן זר מתחלתו: וחכמים. היינו רבי יהודה בר פלוגתיה: ובשנויי דשנינן. דטעמיה דר"מ משום דאיתקש לסיכה: אבל נתינה דעלמא. כגון לא יתן עליה לבונה דמנחת חוטא [נ] בכזית דילפינן מונתן לכהן את הקדש (ויקרא כב) והכי מפרשא בפרק כל המנחות באות מצה (מנחות נט:): לא ייסך כתיב. בשני יודין שדי חדא לתוך התיבה וקרי לא יסיך דמשמע מי שמצווה שלא יסיך לא לעצמו ולא לאחרים מצווה אחר עליו שלא לסוכו ועובד כוכבים לאו בר מצוה הוא: כהן שסך בן בתו ישראל מתעגל בו כו'. ופי' כהן שסך את עצמו שמן יכול בן בתו ישראל לבא להתעגל בו ואפילו גדול ושף עצמו באבי אמו ואינו חושש אלמא כיון דבטלה בהיתירא בטלה והכי תניא בהדיא בתוספתא דמסכת תרומות (פ"י ה"י) סך כהן את עצמו שמן של תרומה ומביא בן בתו ישראל ומעגלו על גביו. ובן בתו ישראל דנקט משום דרגיל אצלו והוא הדין לאחריני: שאינו מביא אשם תלוי. שאין אשם תלוי בא אלא על ספק חטאת קבועה כדמפרש בפ' בתרא (לקמן כה.): מתני' במבעט. ביוה"כ דאמר לא תכפר עליו משום הכי לא תני ליה: ודין הוא. שלא יכפר: אלא על השבין. דלרצונו בעינן: [ג] אשם לאו דוקא נקט דהא אשכחן אשם אמזיד בפרק שני (לקמן ח:) ד' מביאין על הזדון: אך. בעשור לחדש יוה"כ הוא: חלק. יום כפור לשבין ולא לשאינן שבין: מאי שבין. דקתני אין מכפרין אלא על השבין: הא קתני לא אם אמרת כו'. וא"כ מאי קאמר היינו הך: אלא כי הא כו'. והיינו דקאמר חטאת אינו מכפר אלא על השבין ששבין משעת הפרשה עד שעת הקרבה ולא שהמיר דתו [ס] בינתיים [ד] והתם בעי למילף [לו] יוה"כ דאם המיר דת [ע] קודם יוה"כ וחזר בו אחר יוה"כ תו לא מכפר עליה יום הכפורים אחר על עבירותיו שמקמי המרתו [פ]: אמאי נהי. דבקרבן אמרינן הואיל ונדחה לאחר הפרשה ידחה מעל המזבח אבל גברא לגבי יוה"כ בר כפרה הוא כישראל מעליא: ורמינהו. אהא דתני לעיל יוה"כ אינו מכפר אלא על השבין: מקרא קדש. בתקון סדר התפלה: ה"ג לא קשיא הא ר' יהודה הא רבי: פורק עול. של כל המצות: מגלה פנים. דורש באגדות של דופי כגון מנשה [צ] שהיה אומר מה היה לו למשה לומר ותמנע היתה פילגש [ק]: ברייתא דקתני יוה"כ מ"מ רבי היא: מודה רבי בעבירות דיוה"כ. דהא דקתני לא התענה בו מכפר אעבירות דכל השנה אבל ההיא עבירה דעינוי לא מכפר ואך חלק נמי דקתני לעיל בעבירות דיומיה קאמר: [ה] יום הכפורים אינו מכפר אלא היום כדכתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה: כרת. הולך ערירי בלא בנים ואם יש לו מתים: אי נמי דעביד עבידתא סמוך לשקיעת החמה. דלא הוה שהות לכפורי: א"נ בהדי דעביד עבידתא פסקיה מרא דרפיק בה לשקיה ומית. מיד דלא הוה שהות לכפורי: ה"ג מאי אף המגדף: שמעו לר' עקיבא. דמתני' ר"ע היא כדמפרש לקמן מגדף מביא קרבן דברי ר' עקיבא ואמרי אף מגדף נמי כידעוני. [ר] תימה לי ולר' יוחנן דאמר לעיל (דף ג:) הואיל ושניהם בלאו אחד נאמרו מאי אף דקתני במתניתין: ואומר חטאו ישא. מפרש לקמן [ש] [לז] דכרת דמגדף איירי בקרבן עבודת כוכבים: [ת] אמיא לרבנן (רבנן קאמרי ליה הגירסא הכתובה בספרים אינה כפי שיטת הש"ס וכך היא בעיני)

תוספות

קרי ביה לא יסיך. ואפי' מאן דלית ליה מסורת בעלמא הכא אינו מוסיף על התיבה אלא מסרס התיבה להטיל יו"ד בין סמ"ך לכ"ף: מנין לכ"ג שנטל משמן המשחה כו'. תימה אמאי לא קאמר לעיל דהוי שמן המשחה שני כתובים הבאים כאחד וי"ל דלא חשיב נעשית מצותו אלא לאחר שניגב השמן כדמסיק שמן משחת אלהיו עליו איקרי אע"ג דאית עליו לא איתחיל: ובפלוגתא. פי' כי היכי דפליגי ר"י ור"ל במבעט בי"כ ה"נ פליגי אביי ורבא במבעט בחטאת לא בעי למימר דרבי יוחנן ור"ל פליגי נמי במבעט בחטאת כמו במבעט ביום הכיפורים דאיכא למימר עד כאן לא אמר ר"ל אלא ביום הכיפורים שמכפר על המזיד כשוגג ואי הוה פליגי אביי ורבא נמי ביה"כ א"כ כי הדר ביה רבא ה"מ דהדר ביה מחטאת אבל מיה"כ לא הדר ביה וסבר כר"ל וכאידך ברייתא דיה"כ הוא מ"מ וא"כ קשה הילכתא אהילכתא דקי"ל כרבי יוחנן לגבי ר"ל וקי"ל כרבא לגבי אביי אלא נראה דלא פליגי ביה"כ ועוד דסבירא לן כרבנן דפליגי ארבי ואמרי דיה"כ לא מכפר אלא על השבין דהילכתא כרבי מחבירו ולא מחביריו: והדר ביה רבא מהא דתניא כו'. דליכא למימר דלא שמיע ליה ברייתא דהא לקמן מתרץ לה: תאמר ביה"כ שמכפר על המזיד כו'. תימה דלימא ד' דברים שמביאין על הזדון יוכיח שאין מכפרין אלא [על] השבים ואריב"ן דמה להנך שאין מכפרין על חייבי כריתות ועוד א"ר דנהי דיש חטאות מכפרין על המזיד מ"מ כמה חטאות אין מכפרין על המזיד משא"כ ביה"כ: הואיל ונדחה ידחה. אע"ג דקי"ל כל שבידו לא הוי דיחוי ה"מ שאינו נדחה מחמת פסולו כמו שקיבל הדם ונתנו לשמאלו דהוי כאילו נתנו על הרצפה שיחזור ויטלנו אבל האי נדחה מחמת פסול הגוף ודמי לדאמרינן בזבחים מזבח שנפגם כל קדשים שהיו שם פסולים אע"ג דבידו למלאות הפגימה: וקראו מקרא קדש. פי' בכסות נקייה כדאמר במכילתא מקרא קדש וכו': ומודי רבי בעבירה דיומיה. ולה"ק בברייתא קמייתא דלא מכפרי והא דיליף עבירות דיומיה מחטאת ואשם דלא מכפרי ולא יליף מיה"כ גופיה דמכפר בלא תשובה אשאר עבירות משום דיליף עבירות דיומיה שיה"כ נקבע עליהם מחטאת ואשם שקבועין על אותו חטא דהכי מסתבר טפי למילף ועי"ל דה"נ קאמר תאמר ביה"כ כו' ואדילפת מחטאת ואשם תיליף ליה מיה"כ גופיה: דחנקתיה אומצא. מכאן דקדק ריב"א דכרת אין זרעו נכרתים דהא הכא זרעו לא נחנקו ואתא יה"כ ומכפר עלייהו ואכתי לא משכחת לה כרת בבניו ואמר רבי כיון דבעוד הבשר בין שיניו חרה בו אף ה' ונפרע ממנו קודם שמלא שהות למצוה כפרה לא נמחל העון ונכרתין גם זרעו דליכא למימר להם נמחל שהרי הם לא חטאו: דלית ביה מעשה. היינו לר"ל דלעיל אבל לר"י ה"ק ליה רבנן כי היכי דפסח ומילה לא אתי קרבן דשב ואל תעשה נינהו ה"נ מגדף:

מסורת הש"ס

א) תרומות פ"ו מ"ב [סנהדרין נא.], ב) [נ"ל שמן משחת אלהיו בויקרא כא], ג) כ"א דקאמר דלא יתכפר לו יוה"כ ב"ש, ד) [שבועות יג.], ה) [פסחים ה. וש"נ], ו) הוריות יא. סנהדרין מז. [זבחים יב:], ז) [בס"א: ונשתמד], ח) [שבועות יג.], ט) [שבועות יג. יומא פה: פו.], י) [שבועות שם ע"ש], כ) רש"קמ"ז, ל) [נ"א חטאו ישא (במדבר טו)], מ) [נ"ל אחר ד"ה וחכמים], נ) [ויקרא ה], ס) בס"א: שנשתמד, ע) בס"א: נשתמד, פ) בס"א: שמדא, צ) [סנהדרין צט:], ק) [בראשית לו], ר) ע' ב"ש, ש) [ע"ב], ת) שייך לע"ב,

מוסף רש"י

ואכלה בתרומה. בשוגג, דגבי זר איכא חיוב קרן וחומש, משלמת את הקרן. דכיון דלא זכי לה רחמנא בגוה גזילה היא אצלה, ואינה משלמת את החומש. דלאו זרה היא, הואיל וראויה לחזור אם ימות בעלה וזרע אין לה (סנהדרין נא.). ומיתתה בשריפה. אם זינתה (שם). ניסת לאחד מן הפסולין. שנפסלה עד עולם ונתחללה, הרי היא זרה גמורה (שם). מה חטאת ואשם אין מכפרין אלא על השבין. דכתיב (במדבר ה) והתודו את חטאתם וגו' (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה (שבועות יג.). שאין מכפרין על המזיד כשוגג. רוב חטאות ואשמות אין מכפרין על המזיד כשוגג, אלא אשם שפחה חרופה ואשם נזיר טמא ואשם שבועת הפקדון וחטאת דשבועת העדות (שם). אך חלק. אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא, וכל אכין ורקין מיעוטין, ללמדך שפעמים שאין יוה"כ מכפר (שם). הואיל ונדחה. הקרבן כשהמיר דתו, דאין מקבלין קרבן מן המומרים, כדתניא מעם הארץ פרט למומר, בשחיטת חולין בפ"ק (ה: סנהדרין מז. וכעי"ז זבחים יב:). ולא קראו מקרא קודש. לא קיבלו בברכותיו לומר מקדש ישראל ויוה"כ (שבועות יג.). סתם סיפרא. תורת כהנים ר' יהודה היא, הכי אמרינן בסנהדרין באלו הן הנחנקין (שם). חוץ מפורק עול. כופר בהקב"ה (יומא פה:) כופר בעיקר (שבועות יג.). ומגלה פנים בתורה. בא על דברי תורה בחוצפא ובגלוי עזות פניו כגון מנשה (עי' סנהדרין צט:) שהיה יושב ודורש באגדות של דופי לא היה למשה לכתוב אלא ותמנע היתה פלגש, וילך ראובן בימי קציר חטים (שבועות שם וכעי"ז יומא שם). ומפר ברית בשר. מילה (שם ושם). בעבירות דיוה"כ גופיה. הא דתניא קמייתא דאינו מכפר על שאין שבין, בכרת של יוה"כ קאמר, של עינוי ושל מלאכה, אבל על כל שאר עבירות מכפר אע"פ שעשה בו מלאכה ולא התענה בו (שבועות שם). דאי לא תימא הכי. דבכרת דיומיה מודה רבי דלא מכפר ותימא דאכרת דיומיה נמי מכפר (שם). היכי משכחת לה. א"כ למה כתב רחמנא ביוה"כ כרת, בשלמא שאר כריתות דאי מיית קודם יוה"כ לא איכפר, אבל הנך למה לי, הא כי עבר עליה מכפר עליה הא יומא (שם). דלא הוה יממא. שאין מכפר אלא יום, כדכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם (שם). כרת דיממא. והא בהדיא כתיב כרת דיממא, דכתיב בין בעינוי בין במלאכה בעצם היום הזה (שם יג:). חנקתיה אומצא. שלא עבר עליו רגע מן היום לאחר עבירתו (שם). סמוך לשקיעת החמה. עם לאת היום, שלא עבר רגע ביום אחר העבירה (שם).

רבינו גרשום

ונכרתה וגו' אף כאן כרת: שהרי נותר. לא למדו הכתוב אלא בג"ש דיליף קדש קדש כתיב הכא כי את קדש ה' חילל וכתיב התם ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קדש מה להלן נותר אף כאן נותר ולא פגול אע"ג דכתיב ביה פגול דחוץ למקומו הוא כמקומו: שהרי בתו מאנוסתו. לא למדה אלא מג"ש דאמר ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה לאיסורא כתיב הכא גבי לאו ערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה וגו' והאי דקאמר ערות אשה ובתה באשה שיש לו אישות בה קא מיירי לא שנא בתה שהיה לה מאחר לא שנא בתה שיש לה ממנו וכתיב ערות בת בנך או בת בתך לא תגלה ערותן כי ערותך הנה והכא לא כתיב אשה משמע דכל הני לאו באישות מיירי אלא באונס אשכחן בת בנו ובת בתו מאנוסתו בתו מאנוסתו מנין וכי תימא ק"ו אין עונשין מן הדין אלא אתיא הנה הנה לאיסורא מה כאן גבי ערות אשה ובתה גלי בבתו מאישות אף הכא בערות בת בנך או בת בתך מיחייב נמי אבתו מאנוסתו ואתיא זמה זמה לשרפה כתיב הכא גבי ערות אשה ובתה זמה וכבר ילפינן בתו מאנוסתו נמי מיניה דכתיב ביה נמי [א] (הנה שארה הנה זמה היא) וכתב בשרפה זמה דכתב ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה זמה היא מה זו בשרפה אף זו בשרפה ובתו מאנוסתו נמי: מה אוב וידעוני בסקילה דכתיב באבן ירגמו אותם דמיהם בם: המפטם. ע"מ לסוך ממנו חייב ואינו מוסר לציבור ועובר משום על בשר אדם לא ייסך ובמתכונתו וכו' ואחד הסך ממנו שלא עשה פטור אע"פ שמסרה זה לציבור מ"ט לפי שאין חייבין כו': מה שמן כדמפטם. ליה לחצאין פטור כדמפרש לקמיה: אשר תעשה. כתיב כל עשייה דקטרת כלומר כל אותו שיעור שמקטיר אסור לפטם כמוהו ואפשר דמקטר קטרת לחצאין פרס שחרית ופרס בין הערבים דמנה היה מקטיר בכל יום משום הכי כי מפטים לחצאין חייב: אף קנה בשם מחציתו חמשים ומאתים. כלומר דכולה חמש מאות והוו להו תרי אלפין: ואימא הכי נמי. נימא תרין אלפין: א"כ נימא קרא לתרווייהו לקינמון בשם ולקנה בשם מחציתו חמשים ומאתים. מדלא קאמר לקנה בשם מחציתו ש"מ דאלף ותש"נ: כתב רחמנא בד בבד. מתקל במתקל דהיינו עין בעין: ואת אמרת בהכרע. כלומר שהיה שוקל ההכרעות אח"כ לבד לידע כמה הכרע יש בהן אלא מדכתיב בד בבד אלמא לית בהן הכרע: והאמר רב יהודה המקום הוא יודע בהכרעות. כלומר שלא היה שוקל ההכרעות לבד אלא מניחן כמות שהן והמקום יודע מה משקלן אלמא דאית ליה הכרע לכל שקל: אמר לך אביי רב יהודה דאית ליה הכרע יליף מהכא דסבר קנמון בשם

א) נראה דל"ל דכתיב ביה נמי כי ערותך הנה ולפינן הנה הנה מהתם והוי כמו דכתיב ביה נמי זימה וכתיב בשריפה וכו'.

עין משפט נר מצוה

סו א מיי' פ"י מהלכות תרומות הל' יב:
סז ב מיי' פ"א מהל' כלי המקדש הל' י:
סח ג מיי' פי"א מהל' תרומות הל' ח:
סט ד מיי' פי"א מהל' שגגות הל' א [ה]:
ע ה מיי' פ"ג מהל' שגגות הל' ט:
עא ו מיי' שם הל' י ופ"א מהל' תשובה הלכה א:
ז [מיי' הל' שגגות שם והל' תשובה שם הל"ג טוש"ע א"ח סימן תרז סעיף ו בהגה]:
עב ח מיי' פ"ב מהלכות שגגות הלכה א ופ"ג הל' א:
עג ט מיי' פ"א מהל' תשובה הל' ג:
עד י מיי' פ"ג מהל' שגגות הלכה ח ובאידך מ"ד:
עה כ מיי' פ"א מהל' תשובה הלכה ג ובאידך מ"ד:
עו ל מיי' פ"א מהלכות שגגות הל' ב:

תורה אור השלם

1. עַל בְּשַׂר אָדָם לֹא יִיסָךְ וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ לֹא תַעֲשׂוּ כָּמֹהוּ קֹדֶשׁ הוּא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם: שמות ל לב
2. וְשָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמַרְתִּי וְלֹא יִשְׂאוּ עָלָיו חֵטְא וּמֵתוּ בוֹ כִּי יְחַלְּלֻהוּ אֲנִי יְיָ מְקַדְּשָׁם: ויקרא כב ט
3. לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו וּלְאַחֹתוֹ לֹא יִטַּמָּא לָהֶם בְּמֹתָם כִּי נֵזֶר אֱלֹהָיו עַל רֹאשׁוֹ: במדבר ו ז
4. אִם עֹלָה קָרְבָּנוֹ מִן הַבָּקָר זָכָר תָּמִים יַקְרִיבֶנּוּ אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יַקְרִיב אֹתוֹ לִרְצֹנוֹ לִפְנֵי יְיָ: ויקרא א ג
5. אַךְ בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפֻּרִים הוּא מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַייָ: ויקרא כג כז
6. וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יְקַלֵּל אֱלֹהָיו וְנָשָׂא חֶטְאוֹ: ויקרא כד טו

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבי יוחנן אמר מתניתין במבעט: (ב) רש"י ד"ה שנשאת וכו' הדרא לתרומה ע"כ משלמת כו' כצ"ל והד"א: (ג) ד"ה אלא וכו' בעינן הס"ד ואח"כ מ"ה חטאת ואשם שאין מכפרין אשם לאו: (ד) ד"ה אלא כי וכו' בינתיים והכא בעי למילף ביוה"כ: (ה) ד"ה מודה רבי וכו' קאמר הס"ד ואח"כ מ"ה ובהדי עמוד השחר ויה"כ אינו:

גליון הש"ס

גמ' מתעגל. ע' כתובות ל ע"ב בתו' ד"ה מתחייב. וביומא עז ע"א תד"ה דתנן. ושם פא ע"א בתו' ד"ה זר שבלע. ובמנחות סט ע"א תד"ה דבלע:

שיטה מקובצת

א] וחומש. ס"א ואשם ורש"י ז"ל לא גריס: ב] משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש: ג] עי' בחדושין: ד] בבל יסך וכל כו' בבל יסך א"ל אות י' נמחק: ה] יסיך. ס"א קרי ביה לא יִיַסך וקרי ביה לא יַיֵסך נ"א לא ייסך כתיב קרי ביה לא ייסיך וקרי ביה לא ייסוך: ו] עי' בחדושין: ז] מנין שחייב שנאמר: ח] שסך. עי' תוס' מנחות (ד' סט ע"א): ט] נזר שמן משחת אלהיו תיבת גו' ל"ש: י] קתני מידעם דאיתיה לחטאיה ומיהו רחמנא פטריה: יא] ליתיה לחטאיה דהא כפר ליה יה"כ ר"י: יב] עי' בחדושין: יג] דקאמר לא נכפר עליה יה"כ תיבות אין מכפר ל"ש: יד] ובפלוגתא האומר לא יתכפר עלי חטאתי. הא דלא מייתי פלוגתא דרבי ורבנן דשמא לא פליגי לענין אם יפטור מאשם תלוי ביה"כ כשאינו שב. גליון ע"כ: טו] ממילא קא הויא והדר ביה רבא מההיא דתניא יכול: טז] הוא הואיל וחטאת תיבת ומה נמחק: יז] בחטאת ואשם שאין מכפרין על המזיד כשוגג אע"ג דאשם שפחה חרופה ואשם נזיר באים על המזיד רוב אשמות קאמר ועוד דיוה"כ מכפר אמזיד דכרת אבל הני דוקא אלאו מכפר: יח] עי' בחדושין: יט] כשוגג יכפר על שבין כו' והשאר נמחק: כ] כא] כב] עי' בחדושין: כג] וקראו ס"א ועשאו מקרא: כד] כה] עי' בחדושין: כו] קשיא לא גרש"י הא רבי הא ר"י: כז] תשובה מוחלין לו ואם לא עשה תשובה אין מוחלין לו רבא כו': כח] דלא חזא יממא תיבת הוה נמחק: כט] אומצא ומית דלא: ל] החמה ולא הוה ליה שהות ביממא דלכפר עליה א"נ: לא] ליה אלא לאו כדשנין מעיקרא: לב] מאי. אמאי קתני יצא מגדף כלומר אהיכא קאי וחכמים אומרים אף המגדף והלשון דחוק קצת. תוס' מהר"פ ז"ל: לג] לד] עי' בחדושין: לה] זרה היא שהרי: לו] למילף יום הכפורים דאם המיר דתו לעבודת כוכבים קודם יום כפור וחזר בו אחר יום כפור דתו לא: לז] לקמן כרת במקום קרבן דכרת כו' כך נ"ל: